

βλημένη καὶ ἐστεφανωμένη, παριστώσα συμβολικῶς, ὑποθέτω, τὴν "Ανοιξιν.

Ὁ Μάιος παρ' ἡμῖν θεωρεῖται, ἀγνοῶ διατί, μὴν τῶν ὄνων, ἔκτων καὶ ἡμιόνων, τὴν δὲ πρωτομαγίαν ἰδίως στολίζονται δι' ἀνθέων ὑπὸ τῶν ὀνηλατῶν καὶ καραγωγέων τὰ ζῶα ταῦτα ἰδίως τὰ ὑπομονητικὰ καὶ δυστυχῇ ἐκείνα ζῶα, οἱ ὄνοι, πάσχουσι πλεῖστα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προπηλακίζόμενα καὶ πολλὰκις δερρόμενα. Ὁ Μάιος θεωρεῖται καὶ ὡς ἀκατάλληλος μὴν πρὸς τέλεσιν γάμων, ὅσοι δὲ ἐξ ἀνάγκης τοὺς γάμους τὸν τελοῦσι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον λέγεται ὅτι «δὲν προκόβουν» (·) Ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐπικρατεῖ παρὰ πολλοὺς καὶ περὶ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (διότι «τοὺς τρυγᾷ καὶ τοὺς θερίζει»).

Τοιαύτη περίπου ἡ πρωτομαγία ἐν Κερκύρᾳ ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀδόμενον ἄσμα:

Μπρὲ μπῆκε ὁ Μάις, μπρὲ μπῆκε ὁ Μάις, μπρὲ μπῆκε
[ὁ Μάις ὁ μῆνας,
Ὁ Μάις μὲ τὰ τριαντάφυλλα κι' ὁ Ἀπρίλης μὲ τὰ ῥόδα,
Ἀπρίλη, Ἀπρίλη ἐφόρεσε, Μάι μου κανακάρη!
Ποῦ ὅλον τὸν κόσμον ἐγνώρισες μ' ἄνθη καὶ μὲ λουλουδιὰ.
Μπρὲ μίλησέ μου λυγερή, μπρὲ μίλησέ μου, κόρη!
Νὰ πάω νὰ δώσω τὸ φιλὶ πρὶν βρέξῃ, πρὶν χιονίσῃ,
Πρὶν κατεβάσῃ ὁ οὐρανὸς καὶ σύρουν τὰ ποτάμια.
Ἀνοιξε τὸ πουγγάκι σου τὸ μαργαριταρένιο,
Καὶ βάλε τὸ χεράκι σου, ὅταν τῶχεις μαθημένο.
Ἀν ἔχῃς λεφτὰ δό μου τα, ἂν ἔχῃς καὶ καμπιάλες (1)
Ἀν ἔχῃς καὶ καλὸ κρασί νὰ πιοῦν παληκαράδες.
Πολλὰ εἶπαμε τ' ἀφέντη μας νὰ ποῦμε τῆς κυρᾶς μας.
Κυρά μου, ὅταν τα λούζεσαι καὶ πᾶς ἔς τὴν Ἐκκλησίαν,
Ὅλ' οἱ ἄγγελοι σὲ καρτεροῦν ν' ἀκούσῃς λειτουργίαν.
Κυρὰ ἀργυρῇ, κυρὰ χρυσῇ, κυρὰ μαλαμματένια,
Ποῦ σὲ χτενίζει ὁ Ἐρωτὰς μὲ τὰ χρυσὰ τὰ χτένια,
Μὲ τὰ χρυσὰ, μὲ τ' ἀργυρὰ μὲ τὰ μαλαμματένια!
Καὶ ἔτων παιδιῶν τῇ χαραῖς κουφέτα νὰ μοιράσῃς,
Ὅχι κουφέτα μοναχὰ ἀλλὰ καὶ λεφτοκάρνα,
Καὶ κούπα μὲ γλυκὸ κρασί νὰ πιοῦν τὰ παληκάρια.
Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε καὶ τώρα καὶ τοῦ χρόνου
Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Λαμπρᾶς μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»!
ΣΠΥΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἀρραβωνίζομαι ἔς τὸ χέρι
Χρυσὸ μοῦ βάζουν δακτυλίδι,
Δὲν εἶμαι μόνος, νῦρα ταῖρι,
Σύντροφο θάχω ἔς τὸ ταξίδι.

Εἶχα φτερά μ' αὐτὰ πετοῦσα
Σ' τ' ἀστέρια ἀπάνου, ἔς τ' ἄνθη χάμου,
Μιὰ κόρη, μιὰ μαυροματοῦσα,
Μ' ἐκεῖνο δένει τὰ φτερά μου.

Κ' ἐκεῖ ποῦ παίρνει καὶ τὰ δένει
Καὶ μὲ κυττάζει ντροπαλῇ
Καὶ μοῦ γελᾷ χαριτωμένη,
Μὲ τέτοια γλῶσσα μοῦ μιλεῖ:

· Ἀφῆσε τ' ἄνθη καὶ τ' ἀστέρια,
Κι' ἀκούμπησε ἔς ἐμὲ καὶ στάσου,
Δόσε ἔς τὰ χέρια μου τὰ χέρια,
Καὶ ἔς τὰ φιλιὰ μου τὰ φιλιὰ σου.

(1) Cambiale ἐλέγετο ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας ἰταλιστὶ τὸ χαρτονόμισμα.

Γύρε δὲ μιὰ πιστὴ ἀγκαλιά,
Κράτει τὰ μάτια σου κλεισμένα,
Κ' ἐγὼ σὲ φέρνω ἔς τὴ φωλιά,
Σ' αὐτὴ ποῦ ἐτοίμασα γιὰ σένα.

Σὰ μέλισσα δουλευτικῇ,
Σὰ μέλισσα μέσ' ἔς τὴν κυψέλην,
Συμμάζωξα, φυλάττω ἐκεῖ
Γιὰ σὲ τὸ πιὸ καθάριο μέλι.

Κι' ὅ τι ζητοῦσες ἀπ' τὴ κτίσι,
Ἀπ' τὴν ἀγάπην ὅλου τοῦ κόσμου
Γιὰ σὲ ἐκεῖ μέσα τάχει κλείσῃ
Ἡ δύναμις τοῦ ἐρωτὸς μου.

Γλυκεῖα φωλιά ποῦ δὲν τὴ φτάνει
Τοῦ κόσμου ἡ ζάλη, κ' ἡ βοή!
Μέσα ἔς αὐτὴ βρῖσκει λιμάνι
Ἡ θαλασσόδαρτη ζωή.

Ποιὰ εἶν' ἡ ζωὴ; Μὴν εἶνε ἡ πλάσι,
Μὴν εἶνε τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια,
Τὰ πέλαγα, ἡ στεριαίς, τὰ δάση,
Κ' ἡ ἀρχονταίς καὶ τὰ παλάτια;

Μὴν εἶνε ἡ λύσσα τοῦ πολέμου,
Ὁ πλοῦτος μὲ τὰ χρήματά του,
Ἡ δόξα, ἡ φήμη; Ποῦ, καλέ μου,
Ποῦ βρῖσκεται ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτω;

Ποῦ κι' ὡς τὰ τώρα κι' ἀπὸ πρῶτα
Καὶ ἔς τῶν αἰώνων τοὺς αἰῶνας
Ὅλ' ἡ ζωὴ—ἐμένα ῥῶτα—
Εἶνε ὁ μικρὸς περιστριῶνας!

Κι' ὅποιος τὴν ταπεινὴν τοῦ χάρι
Γιὰ τὰ μεγάλα τὴν ξεχάσῃ,
Ὅταν ἡ κούρασι τὸν πάρῃ,
Ποῦ θαῦρη γιὰ νὰ ξαποστάσῃ;

Ποῦ θαῦρη; πουθενά! καὶ ξένῃ
Θὰ ἰδῇ τριγύρω του τὴν κτίσι
Καὶ τὴν κατάρα τοῦ θ' ἀφήσῃ
Σὲ τέτοια ζωὴ ψευτισμένη.

Τῆς γῆς, τὰ μεγαλεῖα τὰ εἶδα,
Τὴ δῖα ἀνάβουν φλογερή,
Τὴ σβύνει ἀγάπης μιὰ βράνιδα.
Καλὸ τυχερὸς ποῦ θὰ τὴ θοῇ!

Ἡ εὐτυχία χαμογελᾷ
Σὲ δυὸ κρυμμένα περιστέρια.
Μὴ τὴν ζητᾷς πολὺ ψηλὰ
Σ' τὰ μυστικά καὶ ξένα ἀστέρια.

Κι' ἀγάπα πιὸ πολὺ ἀπ' τὴ χάρι
Τοῦ μακρυσμένου ἀποσπερίτη
Τὸ βραδυνὸ μας τὸ λυχνάρι
Ποῦ θὰ μᾶς φέγγῃ μέσ' ἔς τὸ σπίτι.

Εἶχα φτερά, μ' αὐτὰ πετοῦσα
Μέσ' ἔς τὴν ἀπέραντη οἰκουμένην,
Μιὰ κόρη, μιὰ μαυροματοῦσα
Τ' ἀνήσυχά φτερά μου δένει.